

Wõta ja loe!

№ 11. — 3. aastapäiv.

№
RIIGIRAAMATUKOGU

See on Jumala sõrm.

Saksa misjonär Frey, kes oli töötanud Ida-Indias ja pidi haiguse puhul Euroopasse tagasi tulema, reisis ära Bombay'st, et jõuda teel ümber Kapimaa Euroopasse. St. Maurica saare lähedal pääsis walla kohutaw orkaan ja lained murdsid laewasse augu, millest wesi juure hooga sisse tungis. Kõik püüded wett tagasi hoida olid asjatud, ja laew hakkas wajuma.

Seal tuli kapten misjonäri juure ja nõudis, ta käigu ümber reisi-
jate keskel ja teatagu, et nad paari tunni pärast juba igawikus wiibiwad. Reisi-
jate seas oli ühe Dharmari kohtuniku abikaasa wieie lapsega. See
oli kohutaw hetk, kui haigewoodil lamaw ema kuulis sõnumit ligiolewast
laewahukkumiseft. „Pean ma ühes lastega mere põhja wajuma? Kas
ma ei saa abikaasat ialgi näha? Wõin ma weel oma patud andeks
jaada? Ma olen Jeesuse selja taha heitnud!“ Nii kisendas ta. — Frey
juhatas teda Jeesuse juure.

Surmatund näis tulnud olewat. Kaks last hoidsid emast kinni,
kaht hoidis misjonär oma kätel ja üks oli teenija süles. Nii ootasid
nad, mil sügawus nad neelab. Surm koputas ukse taga hirmsate rusi-
lahoopidega wastu plankusid. Misjonär langes lastega põlswili ja palus:
„Jäsand Jeesus, Sina aitafid oma liha päewil kord jüngreid sarnafes
hädas. Sina oled ikka seesama, aita ka meid! Ja kui sa ei taha waadata
meile kui wanadele patustele, waata ometi neile wäikseile, kes ei tea,
mis hea ehk kuri on. Jeesus päästa meid!“

Nii palus ta. Seal pööras korraga tuul ja wiskas laewa teisele
küljele, et auk jäi üle wee ja wett enam sisse ei tunginud. Suure jõn-
vingutusega pumbati wesi wälja, laew wabanes ja auk parandati terweks.
Siis tunnistas jumalakartmata kapten, nagu kord Egiptuse kunstimehed:
„See on Jumala sõrm!“

Armas lugeja, oled sa ka Jeesuse selja taha heitnud? Do, siis
rutta, ja otsi Jumalalt pattude andeksandmist!

Kadedus.

Lastis kutsuda keegi kuningas kord oma juure kaks meest, kelledest
ta teadis, et teine oli parandamatu kadefuse ori.

„Tahan anda teile, mida te tahate mult,“ ütles kuningas, „jelle
tingimusega, et teie (sealjuures pööras ta kadeda poole) walite enne, ja
et teine saab kahetordset nii palju kui teie saate.“

Mida walis kade mees? Ta oleks heameelega tahtnud saada rikkaks, kuid siis oleks teine saanud kaks korda rikkamaks temast. Ta mõtles ühe ja mõtles teist, kuid ta ei wõinud painutada end sallima mingisuguseid paremusi teisele.

Lõpuks — nii räägib wanajutt — fundis taltfutamata kadepuust meest walima, et talt torgataks film, et teine kootaks oma kaks filmi ja muutuks päris pimedaks.

Kui kaugele wiib kadepuust!

„Sotahuuto“

Kõik peale ühe.

Wend ja õde saagisid metsas puid. Külmal talwe oli weninud pikale ja ahjukülist tuli puudus. Ja seepärast olid asunud tööle — saagima metsakuwakuid, et muretseda puid. Saagisid, kuni hakkas wärisema puu ja pisut tõugatuna langes raginal.

„Waata ette,“ hoiatas wend, „et sa ei jää puu alla! Ükskord, kui olin alles poisike ja isaga saagimas käisime, peaaegu pidin jääma alla!“

Pilguke möödus aega waikides, waid ühetasane saagimine segas seda. Säält tõstis wend pea ja ütles mõttlikult:

„Jah! Kõik surmad olen läbi teind, aga elan praegu!“

„Kuidas, kõik?“ imestas õde.

„Puualla pidin jääma, kaks korda sain saemeskis wigastada, esimene kord isegi jättes sinna oma kolm sõrme.“ Waatas kurwalt oma wigastatud paremat kätt. „Ja alles möödunud sügisel oli, kui kukkusin alla kõrgelt laudapealselt, olles kaks nädalit meelemõistusteta. Mäletad küll!“

„Jah, aga“ ütles õde, „ega sa uppumisurmas ikka ole olnud?“

„Miks ei! Kui olin waewalt kuue aastane. Wanaisa oli ühel pühapäewal jõe ääres tõkkewahiks: palke parwetati. Meie wanema wennaga jooksisime ka sinna, ja wanaisa keelust hoolimata ronisime tõkkele. Säält ma libisesin ja olingi jões kesk palke. Wanaisa abiga wend mu säält wälja rebis, aga koju ei julgenud ennem minna, kui riided olid kuivad.“

Mõttes waikis õde. Waatles sinitaewast, filmad nii iseäralikult säramas. Siis, pilk peatudes wennal, kustus sära filmist, ja salajao õhates ütles kurwalt:

„Kõik surmad oled teinud läbi, aga tähtsam neist on siiski unustatud: suremine maailmale!“

Eks paljudki suurustades hoopile tänapäew, et nad kõik wõiwad, kõik suudawad: aga see üks, tähtsaim kõigist, ununeb, ehk ei tahe- tagi seda meele tuletada.

Ameerikast.

Joodikud ei pea mitte Jumala riiki pärima" seda näitab alljärgnew lugu. Keegi eesti mees siin A. Ühendriikides oli suur joodik. Ta oli ammeti poolest sepp, teenis head raha oma tööga, aga jõi ja tegi ta ise wiina. Kui teda joomise pärast hoiatati, siis wastas: „Oma higiga olen ma raha teenind, ja see läheb minu keha higiks tagasi.“ Kord ostis ta mingit kõlbmata jooki, mis tal kõri ja suu ära halwas. Käis arsti juures, see keelas joomise, aga ta ei hoolinud sest, waid jõi edasi. Nüüd on mehel suu ja kõri täiesti halwatud, ei saa rääkida, wiletsat wiisi saab sööki kõrist alla ajada. Kui talle ümberpöörmist räägid, siis wastab: „Ma pole kellelegi paha teind, mul pole tarwis surma karta.“

Keegi teine mees, kes joomise ja muu kõlwatu eluga on oma elu aja ära raisanud oli hiljuti hospitalis ja kui ta suremas haige oli ning teda sai palutud nüüd weel ümberpöörma, wastas ta ahastates: „Nüüd ei saa ma enam! Oh ma olen oma eluajal wäga palju paha teinud!“ — Ta sai küll terwemaks, aga endine elu kestab edasi. Jumala manitsus on tõsine. „Täna kui teie tema häält kuulete, siis ärge tehke eneste jüdameid mitte kõwaks. M. B.

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

31

Hardy tegi pausi, nagu peaks ta jõudu koguma, selleks, mis nüüd järgnema pidi. Kuulajad olid imestusest ja üllatusest haaratud kui see enne nii külm mees tõe ülestõstis ja selge hääle ning kirgastunud filmadega oma kõnet algas: „On ainult üks käik selles ilmas ja see kõlab järgmiselt: Sina pead Issandat oma Jumalat armastama kõigest oma südamest, hingest ja wäest ning oma ligemist kui iseennast. On ainult üks asja, millepärast tajub elada ja need on Jumala au ja inimeste päästmine. Mina, kes ma täna õhtul igawikku waatan wiisil, mida ma täna lähemalt seletada ei wõi, tunnen seda kibedust, mis wõrsjub sellest teadmisest: ma olen seda seadust murdnud ja pole nende asjade pärast elanud, milleks elu on. Jumal on mind täna saatnud ühe sõnumiga, mida ma wäljendama pean, rahwa ette. See kohustus on teatud wiisil weel pühkam, kui mu oma perekonna vastu. Ma tean, et südamed weel mafendatud on möödunud õundustest. Ma tean, et siin saalis rohkem kui üks süda werd tilgub, ja et surma warjud on heitunud üle paljude koduläwe. Kas pole ma isegi tõlkinud selles pimeas orus ja surma warjudes, kui ma rufude alt otšisin oma kolme last? Kas ei peaks ma kaasa tundma neile, kes kibedalt nutwad täna õhtu?“

Kuid teie Bartoni mehed, millest tuleb see, et surm meid rohkem hirmutab ja wapustab, kui imelikud asjad, mis muidu elus ette tulewad? Me ehmime, unustame oma uhkuse, me sojistame ja astume taha selle külatiije ligetolul, kes ainult üksford surmata wõib ja siis ta ainult ihu, kuid oleme ükskõiksed, külmad, uhked, ofawõtmatud ja isekad nende vastu, kes on elawa Jumala kuju

„Ma tean, mida ma räägin, sest ma ise olen nii elust läbi läinud. Seitsekümmendwiis inimest on selle õnnetuse juures surma saanud! Sellesamas ajalehes, kus kõige põhjalikumal wiisil oli toodud selle tõfiasja kirjeldus, jeisis seal kõrwal wälfie trütkiga ja wähestte sõnadega, et meie linnas teatud noormees on wangistatud, et ta oma isa nimele on weksli wõltsinud ja selletõttu seaduse kätte langenud. Meie linnas ja kõikides linnades maailmas sünnib igapäew sarnaseid ja weel palju hirm-

Jamaid asju. Kas on kunagi meie linnas wiimase 25 aasta jooksul peetud masfi-koosolekuid kaduma läinud au, rõõwitud puhtuse või sellelarnase wiletsuse pärast? Ja ometi on sel wiisil tuhatkorda rohkem inimesi huffa läinud, kui äsja raudteel! Ja mis teeb surm ijeendast? Ta wabastab hinge wälisest katest. Mis teeb elu? Elu otjustab kõik — ta walmistab meid kas taewa või põrgu jaoks; ta äratab tungid, purustab iseloomud või finnitab neid. Surmal pole mingit lõpmatut wõimu. Surm on wiimane paljudest waenlastest, mis elul on. Surm on üks iselund, elu on igawene. Do, mehed, wennad, nii pühas tõiduses kui ma weendunud olen, et ma täna wiimast korda kõnelen sarnases suures koosolekus, palun ma teid, tule tage meele, kui ma läinud olen, et mu wiimase hingetõmbe palawam soow ja palwe on, et te omas igapäises elus wõiksite austada Jumalat ja aidata inimhingefid päästa.

Inimese juurim waenlane pole mitte surm, waid iskus, omakasupüüd. Ta istub terve maailma troonil. Seesama õnnetus, mis on pannud linna leinama, on omakasupüüdest põhjustatud. Waadake, kas pole see nii. On peaaegu juurduljel selgitatud, et wedurijuhi joobnud olu on raudteedõnnetuse sünnitanud. Mis oli juumise põhjus? Ametnikkude harjumus! Aga kuidas nad tulid sellele harjumusele? Ühes wõdrastemajas, millele me raha eest, mis linna kasjase weereb, kontieshooni oleme annud. Nii oli see siis meie omakasupüüd, meie rahaahnus, mis õnnetuse põhjustas.

(Närgneb.)

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Püha Waim mu fisse tule, Minu südant walgusta. Ustawaks nõuandjaks ole, Taewa teele juhata!

Loomu poolest olen kuri, Heale tööle kõlbmata, Ara müüdnud patu ori, Ei wõi ennast aidata.

Loo mu fisse puhas süda, Wõta wana wälja seeft, Kui see teeb ka lihal' häda, Siiski tänan selle eest. —

(I. t. 466.)

*

Wiisil: Ma kummardan sind, armu wägi. P. 445.

Oh laulgem Jeesu armastuseft, Kes riisti surma kannatand, Ja meie hinged eksituseft, Ja põrgu piinast lunastand; See eest sull' tänu, kiitust toome, Truu Jeesus, ja sind kummardame.

Oh seda ime armuleeki, Mis Jumal kannab südames! Ei seda kustuta' wõi keegi, Ei ükski wägi ilma sees, See eest sull' tänu, kiitust toome, Truu Jeesus, ja sind kummardame.

(I. t. 171.)

*

Wiisil: Armas Jeesus, armastaja P. 294.

Jha, ja, kes waatad taewast Alla oma laste peal', Sinu poole ilma waewast Tõuseb meie palwe hää! Sinu ette kummardame, Kinnita me südamed! Põrmus endid alandame, Jeesu nimel kuule meid!

Sinu Waim me südant täitku Jkka uue wäega, Diget rada meile näitku Sinu jälgis kõndida. Anna ennast meile tunda, Ohuta meid armuga, Et me' usk wõiks wilja kanda Sinu auks siis lõpmata.

(Talle t 504.)

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2 x kuus. Makstab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f., wälismaale 1 fr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toerufi traktaatimisjoni heaks, tellimisi ja taastõid saata toimetaja aadressil — P. Sink Päikese 5—7, Tallinn.

„Külwaja“ trükk, Keilas 1934.